

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 1

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 ianuarie 2019

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 737 din 20 noiembrie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din aceasta

2–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 737**

din 20 noiembrie 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din aceasta

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, sesizare formulată de un număr de 63 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 8.716 din 16 octombrie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.569A/2018. La sesizare au fost anexate Legea privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, precum și Raportul asupra proiectului de Lege privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, din data de 18 septembrie 2018, al Comisiei juridice, de disciplină și imunități.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate autorii acesteia formulează precizări prealabile prin care prezintă situația de fapt premergătoare adoptării Legii privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii

infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date. Astfel, arată că legea care face obiectul sesizării a fost înregistrată la Senatul României cu indicativul BP171 din 11.04.2018, sub denumirea „Proiect de Lege privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date”, de către doi senatori aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat. Potrivit fișei de prezentare aflate pe site-ul Camerei Deputaților, prin conținutul său normativ, inițiativa legislativă face parte din categoria legilor ordinare, aflată în procedură de urgență. De asemenea, conform Expunerii de motive, proiectul de lege are ca obiect de reglementare stabilirea protecției persoanelor fizice referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date.

4. Totodată, se reține că prin intervențiile legislative propuse se urmărește transpunerea prevederilor Directivei (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului, urmând a fi abrogată Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice, prin care este reglementat acest domeniu în prezent.

5. Cât privește derularea procedurii legislative, se arată că inițiativa legislativă a primit, în data de 10 mai 2018, aviz favorabil din partea Consiliului Economic și Social. Consiliul Legislativ a avizat favorabil propunerea legislativă, cu unele observații și sugestii, în data de 18 mai 2018. Guvernul României a transmis, în 6 iunie 2018, un punct de vedere prin care susține adoptarea acestei inițiative, sub rezerva preluării amendamentelor propuse. În aceste condiții, Senatul a adoptat inițiativa legislativă în data de 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, iar, în data de 3 septembrie 2018, propunerea legislativă a fost înregistrată

la Camera Deputaților. În continuare, după ce a primit avize favorabile de la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, de la Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională și de la Comisia pentru tehnologia informației și comunicațiilor, în data de 18 septembrie 2018, Comisia juridică, de disciplină și imunități a transmis raportul de adoptare a respectivei inițiative, menționându-se că, „în raport cu obiectul și conținutul său, inițiativa legislativă face parte din categoria «legilor organice»”. Însă, în data de 24 septembrie, Comisia juridică, de disciplină și imunități a revenit cu o adresă către Biroul permanent al Camerei Deputaților, precizând că „inițiativa legislativă se încadrează în prevederile art. 92 alin. (9) pct. 1 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, cu modificări și completări, respectiv este o lege ordinară, astfel cum este precizat în Avizul Consiliului Legislativ nr. 475 din 16 mai 2018”. În data de 2 octombrie 2018, proiectul de lege a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților, iar în data de 10 octombrie 2018 a fost adoptat de Camera Deputaților.

6. În continuare, autorii sesizării formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

7. Criticile de neconstituționalitate extrinsecă vizează încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) cu referire la principiul securității raporturilor juridice, prin aceea că legea criticată, cu caracter ordinar, modifică, implicit, dispozițiile art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, lege cu caracter organic.

8. Conform art. 58 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „evenimentele legislative pot fi dispuse prin acte normative ulterioare de același nivel sau de nivel superior, având ca obiect exclusiv evenimentul respectiv, dar și prin alte acte normative care, în principal, reglementează o anumită problemă, iar ca măsură conexasă dispun asemenea evenimente pentru a asigura corelarea celor două acte normative interferente”. Prin urmare, legea criticată trebuie să fie încadrată în procedura legislativă ca lege organică, și nu ca lege ordinară, deoarece obiectul de reglementare vizează modificarea implicită a Codului de procedură penală. Or, Codul de procedură penală este o lege organică. Comisia juridică, de disciplină și imunități a constatat, în raportul transmis în data de 18 septembrie 2018 către Biroul permanent al Camerei Deputaților, că legea are caracter organic. Ulterior, prin Adresa din data de 24 septembrie 2018, comunicată aceluiași birou permanent, Comisia juridică, de disciplină și imunități a revenit asupra caracterului organic, precizând că această lege are caracter ordinar. Autorii sesizării menționează că această din urmă adresă nu a fost supusă dezbaterii și aprobării Comisiei juridice, de disciplină și imunități.

9. Se susține așadar că legea supusă controlului de constituționalitate interferează cu art. 145 din Codul de procedură penală, articol față de care creează un conflict de legi, așa încât, pe cale de consecință, încălcarea art. 58 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 atrage neconstituționalitatea legii în ansamblul său. În concluzie, autorii sesizării solicită să se constate că legea criticată este neconformă cu dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală.

10. Criticile de neconstituționalitate intrinsecă sunt formulate în legătură cu prevederile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din legea supusă controlului și vizează nerespectarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), cu referire la principiul securității raporturilor juridice, și ale art. 1 alin. (5), care consacră principiul constituțional al legalității.

11. În acest sens se arată că legea supusă controlului de constituționalitate transpune în dreptul intern Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului. În conformitate cu punctul 33 din preambulul Directivei (UE) 2016/680, „*Atunci când prezenta directivă face trimitere la dreptul intern, la un temei juridic sau la o măsură legislativă, aceasta nu necesită neapărat un act legislativ adoptat de către un parlament, fără a aduce atingere cerințelor care decurg din ordinea constituțională a statului membru în cauză. Cu toate acestea, dreptul intern, temeiul juridic sau măsura legislativă în cauză ar trebui să fie clare și precise, iar aplicarea să fie previzibilă destinatarilor, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție și a Curții Europene a Drepturilor Omului.*” Conform art. 15 alin. (1) din Directiva (UE) 2016/680, „*Statele membre pot adopta măsuri legislative care limitează, integral sau parțial, dreptul de acces al persoanei vizate în măsura și atât timp cât o astfel de limitare, parțială sau totală, constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, ținându-se seama de drepturile fundamentale și de interesele legitime ale respectivei persoane fizice, pentru: (a) evitarea obstrucționării cercetărilor, anchetelor sau procedurilor oficiale sau juridice; (b) a nu prejudicia prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor; (c) protejarea securității publice; (d) protejarea securității naționale; (e) protejarea drepturilor și libertăților celorlalți.*”

12. Se susține că, din perspectiva normelor de tehnică legislativă, dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din legea supusă controlului de constituționalitate au caracter contradictoriu raportat la art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, normă legislativă imperativă, aflată în vigoare, având următorul cuprins: „(1) După încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa. (2) După momentul informării, persoana supravegheată are dreptul de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate. De asemenea, procurorul trebuie să asigure, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică. (3) Termenul de formulare a cererii este de 20 de zile de la data comunicării informării scrise prevăzute la alin. (1). (4) Procurorul poate să amâne motivat efectuarea informării sau a prezentării suporturilor pe care sunt stocate activitățile de supraveghere tehnică ori a proceselor-verbale de redare, dacă aceasta ar putea conduce la: a) perturbarea sau periclitatea bunei

desfășurări a urmăririi penale în cauză; b) punerea în pericol a siguranței victimei, a martorilor sau a membrilor familiilor acestora; c) dificultăți în supravegherea tehnică asupra altor persoane implicate în cauză. (5) Amânarea prevăzută la alin. (4) se poate dispune cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei.” Analiza comparativă a soluției legislative propuse prin legea supusă controlului de constituționalitate — astfel cum este reglementată în art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 — cu dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală susține neconstituționalitatea acesteia, în condițiile în care se instituie proceduri și termene care sunt vădit în contradicție cu norma în vigoare.

13. Astfel, se susține că dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din legea supusă controlului de constituționalitate generează o modificare implicită a art. 145 din Codul de procedură penală, ceea ce creează impredictibilitate în aplicarea legii, fiind neclar dacă dreptul la informare al persoanei vizate de o prelucrare a datelor cu caracter personal (prin supraveghere tehnică) ia naștere ulterior încheierii activității de prelucrare, astfel cum dispune Codul de procedură penală, sau în timpul activității de prelucrare a datelor cu caracter personal. Se reține că norma în vigoare — art. 145 din Codul de procedură penală — stabilește declanșarea procedurii de informare a persoanei vizate în cel mult 10 zile de la data încetării măsurii de supraveghere tehnică. În contradicție cu această normă, prin dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din legea criticată, legiuitorul instituie proceduri care obligă autoritatea care instituie măsura de supraveghere tehnică (denumită în lege „operatorul”) să procedeze la comunicarea unui răspuns către persoana vizată cu privire la existența sau inexistența unei proceduri de prelucrare a datelor persoanei vizate. În context, se apreciază că excepția de la obligația informării, instituită prin dispozițiile art. 17 din legea criticată, nu este suficient de clară pentru a asigura concordanța reglementărilor precitate cu dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală.

14. În aceste condiții se susține că soluția legislativă adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, privind transpunerea directivei, încalcă principiul securității raporturilor juridice, consacrat pe calea jurisprudenței constituționale, deoarece norma de referință în materia prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul procesului penal este Codul de procedură penală. Or, în concordanță cu preambulul Directivei (UE) 2016/680, punctul 33, transpunerea unor norme ale acesteia nu este necesară în măsura în care legislația internă a statului membru conține deja norme care reglementează relațiile sociale avute în vedere de directiva în cauză.

15. Pe cale de consecință, se susține că, prin raportare la conținutul art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dispozițiile legii criticate, cuprinse în art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16, sunt neconstituționale, deoarece sunt echivoce, generând un conflict de legi cu privire la dreptul la informare al persoanei vizate de o măsură de prelucrare a datelor personale constând în supravegherea tehnică a acesteia, ceea ce afectează conținutul dreptului fundamental care face obiectul criticii de neconstituționalitate.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

17. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis, cu Adresa nr. 2/9.754 din 30 octombrie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 9.124 din 30 octombrie 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.569A/2018, prin care se arată că aceasta este neîntemeiată.

18. În acest sens, în ceea ce privește susținerile cu privire la pretinsa încălcare a principiilor securității juridice și legalității, prin aceea că legea criticată, cu caracter ordinar, ar modifica implicit dispozițiile art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, lege cu caracter organic, contrar susținerii autorilor sesizării, observă că, din analiza de ansamblu a dispozițiilor art. 145, aceasta nu subzistă. Astfel, articolele criticate din legea supusă controlului de constituționalitate se referă strict la asigurarea transmiterii unui răspuns persoanei vizate în legătură cu prelucrările datelor personale desfășurate în cazul apariției unui incident de securitate, adică în situația în care, potrivit art. 39 din legea criticată, încălcarea securității datelor cu caracter personal este susceptibilă să genereze un risc ridicat la adresa drepturilor și libertăților sale, în timp ce prevederile art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală se aplică numai în cazul informării de către procuror, în scris, în cel mult 10 zile sau, în cazuri de excepție, la finalizarea anchetei penale, despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa și despre dreptul de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate și de a solicita ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică.

19. Având în vedere aceste aspecte, constată că, din analiza dispozițiilor relative la măsurile de supraveghere tehnică, respectiv art. 138—146 din Codul de procedură penală, reiese că dispunerea acestor măsuri cunoaște mai multe etape procedurale succesive, distincte, după cum urmează: emiterea de către judecătorul de drepturi și libertăți a mandatului de supraveghere tehnică (art. 140) sau confirmarea de către judecătorul de drepturi și libertăți a autorizării măsurii de supraveghere tehnică dispuse de către procuror (art. 141); punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică (art. 142); prelungirea de către judecătorul de drepturi și libertăți a măsurii supravegherii tehnice (art. 144); consemnarea activităților de supraveghere tehnică (art. 143); informarea persoanei supravegheate (art. 145).

20. Pentru toate motivele arătate, președintele Camerei Deputaților consideră că, în prezenta cauză, operează o modificare implicită a dispozițiilor art. 145 din Codul de procedură penală și, pe cale de consecință, nu se pot susține criticile aduse cu privire la pretinsa încălcare a principiului securității juridice și a principiului legalității. *A fortiori*, legea criticată nu instituie așa-zise proceduri și termene contradictorii celor reglementate de art. 145 din Codul de procedură penală.

21. Totodată, *ad similibus*, prin Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor

art. 145 din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, Curtea Constituțională a constatat că, în analiza respectării garanțiilor dreptului la viață privată, prevăzute de art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului are în vedere, pe lângă aspecte referitoare la definirea categoriilor de persoane care pot fi supuse măsurilor de supraveghere tehnică, natura infracțiunilor, durata de executare a măsurii, procedura de autorizare a măsurii, condițiile de întocmire a procesului-verbal de sinteză a conversațiilor interceptate, măsurile de precauție pentru a comunica înregistrările intacte și complete pentru a putea fi supuse controlului judecătoresc și aspectele ce țin de circumstanțele în care aceste interceptări pot sau trebuie să fie distruse (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 aprilie 1990, pronunțată în Cauza *Huvig împotriva Franței*, paragraful 34; Hotărârea din 18 februarie 2003, pronunțată în Cauza *Prado Bugallo împotriva Spaniei*, paragraful 30; Hotărârea din 4 decembrie 2015, pronunțată în Cauza *Roman Zakharov împotriva Rusiei*, paragraful 231). Astfel, instanța europeană a reținut încălcarea prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în măsura în care dispozițiile incidente nu conțineau reglementări relative la distrugerea datelor interceptate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, pronunțată în Cauza *Liberty și alții împotriva Marii Britanii*, paragraful 69; Hotărârea din 4 decembrie 2015, pronunțată în Cauza *Roman Zakharov împotriva Rusiei*, paragraful 302). Având în vedere aceste elemente esențiale, sub aspectul protecției dreptului constituțional la viață privată, Curtea Constituțională a constatat că, pe lângă obligația pozitivă de a reglementa o formă de control *a posteriori*, pe care persoana în cauză să îl poată accesa în scopul verificării îndeplinirii condițiilor și, implicit, a legalității măsurii supravegherii tehnice, legiuitorul are obligația de a reglementa și procedura aplicabilă conservării și/sau distrugerii datelor interceptate prin punerea în executare a măsurii contestate, precum și de a reglementa o cale de atac efectivă, care să îi permită persoanei supuse măsurii de supraveghere tehnică să obțină repararea urmărilor încălcării contestate. Astfel, Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională.

22. Conform art. 147 alin. (1) din Constituție, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept. În concluzie, președintele Camerei Deputaților apreciază că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, a fost suspendată de drept, încetându-și efectele juridice, întrucât legiuitorul nu a intervenit pentru modificarea prevederilor atacate. În acest sens, reiterează considerentele ale

Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, potrivit căroră: „Textul supus controlului trebuie să fie în vigoare (cu referire la art. 145 din Codul de procedură penală), deoarece aprecierea constituționalității privește o lege sau o ordonanță (în cazul nostru texte din acte normative în vigoare) care există și care produce efecte juridice. Intervenția Curții în aprecierea constituționalității unor norme juridice care și-au încetat existența ar fi contrară rolului și funcțiilor sale stabilite prin Constituție, precum și principiului neretroactivității legii.”

23. În aceste condiții, consideră că legea supusă controlului constituționalității nu contravine în niciun fel Legii fundamentale, sesizarea de neconstituționalitate formulată fiind neîntemeiată, astfel încât propune respingerea acesteia.

24. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. Potrivit art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.*” Verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a obiecției de neconstituționalitate, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, trebuie realizată sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate (a se vedea în acest sens Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

26. Astfel, în privința dreptului de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului *a priori*, Curtea observă că sesizarea a fost formulată de către un titular al dreptului de sesiza prevăzut expres de art. 146 lit. a) din Constituție și de art. 15 din Legea nr. 47/1992, și anume un număr de 63 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal.

27. Sub aspectul termenului în care titularul este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, Curtea observă că Legea privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date a fost adoptată, în procedură de urgență, de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 10 octombrie 2018, a fost depusă la secretarul general, pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității sale, la data de 15 octombrie 2018, și a fost trimisă Președintelui României, pentru promulgare, la data de 17 octombrie 2018. Curtea constată că obiecția a fost formulată la data de

16 octombrie 2018, aşadar, în interiorul termenului de 2 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, aspect ce se încadrează în prima ipoteză din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018.

28. În ceea ce priveşte obiectul sesizării de neconstituţionalitate, Curtea constată că obiecţia de neconstituţionalitate vizează o lege adoptată de Parlament şi trimisă spre promulgare, care nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, şi deci nu este în vigoare.

29. Prin urmare, Curtea constată că a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. a) din Constituţie, precum şi ale art. 1, 10, 15 şi 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, să soluţioneze obiecţia de neconstituţionalitate.

30. **Obiectul controlului de constituţionalitate** îl constituie dispoziţiile Legii privind protecţia persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autorităţile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale şi combaterii infracţiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative şi de siguranţă, precum şi privind libera circulaţie a acestor date, în ansamblul său, precum şi, în special, dispoziţiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) şi art. 16 din aceasta, care au următorul cuprins:

„**Art. 12.** — (1) Operatorii sunt obligaţi să instituie măsurile organizatorice, tehnice şi de procedură pentru a furniza persoanei vizate informaţiile necesare potrivit prevederilor art. 13 şi art. 16—21 şi pentru a asigura transmiterea unui răspuns în legătură cu prelucrările desfăşurate în condiţiile prevăzute la art. 11 sau în legătură cu notificarea persoanelor vizate în cazul apariţiei unui incident de securitate, în condiţiile prevederilor art. 39.

(2) Răspunsul trebuie formulat într-o formă concisă, inteligibilă şi uşor accesibilă, utilizând un limbaj clar şi simplu.

(3) Comunicarea informaţiilor în condiţiile prevăzute la alin. (2) se realizează în acelaşi format în care cererea a fost formulată, cu următoarele excepţii:

a) identitatea solicitantului nu poate fi stabilită cu exactitate, în condiţiile prevăzute la alin. (10);

b) formatul ales pentru transmiterea cererii presupune riscuri de prelucrare neautorizată sau ilegală ori de pierdere, distrugere sau deteriorare accidentală, prin raportare la cantitatea de date cu caracter personal, gradul de sensibilitate al informaţiei, în special în situaţia categoriilor de date prevăzute la art. 10 ori a datelor referitoare la minori.

(4) Operatorul este obligat să instituie măsuri organizatorice şi de procedură în scopul facilitării exercitării drepturilor persoanei vizate în temeiul prevederilor art. 11 şi art. 16—21.

(5) Operatorul are obligaţia de a informa persoana vizată, în scris, cu privire la modul de soluţionare a cererilor formulate în temeiul prezentei legi. Răspunsul se transmite în mod gratuit, în cel mult 60 de zile calendaristice. [...]

Art. 13. — Operatorii sunt obligaţi să instituie măsuri organizatorice, tehnice şi de procedură în scopul punerii la dispoziţia persoanelor interesate, a următoarelor categorii de informaţii:

a) identitatea şi datele de contact ale operatorului;

b) datele de contact ale responsabilului cu protecţia datelor, după caz;

c) scopurile în care sunt prelucrate datele cu caracter personal;

d) dreptul de a depune o plângere la autoritatea de supraveghere şi datele de contact ale acesteia;

e) dreptul de a solicita operatorului acces la datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată ori rectificarea sau ştergerea acestor date sau restricţionarea prelucrării lor.

Art. 14. — La cerere, atunci când legea nu prevede altfel, operatorul comunică persoanei vizate informaţiile prevăzute la art. 13, precum şi următoarele informaţii suplimentare:

a) temeiul juridic al prelucrării;

b) perioada pentru care sunt stocate datele cu caracter personal sau, în cazul în care nu este posibil, criteriile utilizate pentru a stabili perioada respectivă;

c) dacă este cazul, categoriile de destinatari ai datelor cu caracter personal, inclusiv din state terţe sau organizaţii internaţionale;

d) orice alte informaţii suplimentare, în funcţie de specificul activităţilor de prelucrare, în special atunci când datele cu caracter personal sunt colectate fără ştirea persoanei vizate.

Art. 15. — (1) Operatorul poate dispune, după caz, măsura amânării, restricţionării sau omiterii furnizării de informaţii persoanei vizate în condiţiile prevăzute la art. 14 numai dacă, ţinând seama de drepturile fundamentale şi interesele legitime ale persoanei vizate, o astfel de măsură este necesară şi proporţională într-o societate democratică pentru:

a) evitarea obstrucţionării bunei desfăşurări a procesului penal;

b) evitarea prejudicierii, prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale şi combaterii infracţiunilor sau a executării pedepselor;

c) protejarea ordinii şi siguranţei publice;

d) protejarea securităţii naţionale;

e) protejarea drepturilor şi libertăţilor celorlalţi.

(2) Măsura amânării furnizării de informaţii se dispune pe o perioadă ce nu poate depăşi un an, în situaţia în care incidenţa condiţiilor care fac imposibilă comunicarea este limitată în timp. Măsura amânării poate fi prelungită în interiorul termenului de un an. La împlinirea termenului pentru care măsura amânării furnizării de informaţii a fost dispusă, operatorul transmite informaţiile prevăzute de lege.

(3) Persoana vizată este informată în scris, în cel mult 60 de zile calendaristice de la înregistrarea solicitării, cu privire la măsura amânării furnizării de informaţii şi motivul dispunerii acesteia, cu privire la termenul pentru care a fost dispusă această măsură, precum şi cu privire la faptul că se poate adresa autorităţii de supraveghere, cu plângere împotriva deciziei operatorului, sau poate ataca în instanţă decizia operatorului.

(4) Măsura restricţionării furnizării de informaţii se dispune în situaţia în care incidenţa condiţiilor care fac imposibilă comunicarea nu este limitată în timp. În situaţia restricţionării furnizării de informaţii, operatorul transmite persoanei vizate un răspuns. Forma şi conţinutul răspunsului sunt stabilite de fiecare operator în parte.

(5) Măsura omisiunii furnizării de informaţii se dispune în situaţia în care chiar şi simpla informare a persoanei vizate cu

privire la una sau mai multe operațiuni de prelucrare este de natură să afecteze una dintre activitățile prevăzute la alin. (1) lit. a)—d) [...].

Art. 16. — (1) *Persoana vizată are dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit, confirmarea faptului că datele cu caracter personal care o privesc sunt sau nu sunt prelucrate de acesta.*

(2) *Operatorul este obligat, în situația în care prelucrează date cu caracter personal care privesc persoana vizată, să comunice acesteia, în termen de cel mult 60 de zile calendaristice de la înregistrarea solicitării, în condițiile prevăzute la art. 12 alin. (2) și (3), pe lângă confirmare, inclusiv datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării, precum și următoarele informații:*

a) *scopurile și temeiul juridic al prelucrării;*

b) *categoriile de date cu caracter personal vizate;*

c) *destinatarii sau categoriile de destinatari cărora le-au fost divulgate datele cu caracter personal, în special destinatarii din state terțe sau organizații internaționale;*

d) *acolo unde este posibil, perioada pentru care se preconizează că vor fi stocate datele cu caracter personal sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, criteriile utilizate pentru a stabili această perioadă;*

e) *dreptul de a solicita de la operator rectificarea sau ștergerea datelor cu caracter personal sau restricționarea prelucrării datelor cu caracter personal referitoare la persoana vizată;*

f) *dreptul de a depune o plângere la autoritatea de supraveghere și datele de contact ale acesteia;*

g) *comunicarea datelor cu caracter personal care sunt în curs de prelucrare și a oricărei informații disponibile cu privire la originea datelor cu caracter personal.”*

31. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3) cu referire la principiul securității raporturilor juridice și ale art. 1 alin. (5) în ceea ce privește principiul legalității.

32. **Parcursul legislativ al legii examinate.** Propunerea legislativă având titlul „Lege privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date” a fost inițiată de doi senatori aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și a fost înregistrată la Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 11 aprilie 2018.

33. La data de 10 mai 2018, Consiliul Economic și Social a avizat favorabil propunerea legislativă. La data de 18 mai 2018, Consiliul Legislativ a avizat favorabil propunerea legislativă, cu observații și propuneri, reținând că, „prin conținutul său normativ, proiectul de lege face parte din categoria legilor ordinare, iar, în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul”. Guvernul, prin punctul de vedere transmis cu Adresa nr. 1.081 din 6 iunie 2018, a precizat că susține adoptarea inițiativei legislative sub rezerva adoptării amendamentelor anexate punctului de vedere.

34. În data de 5 iulie 2018, propunerea legislativă a fost adoptată de Senat, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituție, și a fost înaintată Camerei Deputaților, în calitate

de Cameră decizională. Biroul permanent al Camerei Deputaților a trimis propunerea legislativă, pentru raport, Comisiei juridice, de disciplină și imunități și, pentru aviz, Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională și Comisiei pentru tehnologia informației și comunicațiilor. La data de 5 septembrie 2018, proiectul de lege a primit aviz favorabil de la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, reținându-se că, „în raport de obiectul și conținutul său, proiectul de lege face parte din categoria legilor organice”. În ședința din 12 septembrie 2018, Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională a avizat favorabil proiectul de lege, reținând că, „în raport de obiectul și conținutul acestuia, proiectul de lege face parte din categoria legilor ordinare”. Comisia pentru tehnologia informației și comunicațiilor, în ședința din 19 septembrie 2018, a avizat favorabil proiectul de lege și a reținut că, „prin conținutul său normativ, proiectul de lege se încadrează în categoria legilor ordinare, iar, în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, Camera Deputaților este Cameră decizională”.

35. La data de 18 septembrie 2018, Comisia juridică, de disciplină și imunități, prin raportul asupra proiectului de lege, în urma examinării inițiativei legislative și a documentelor anexate, a hotărât adoptarea proiectului de Lege privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, în forma adoptată de Senat, cu amendamentele redate în anexa la raport. Totodată, a reținut că, „în raport cu obiectul și conținutul său, inițiativa legislativă face parte din categoria legilor organice”. Ulterior, Comisia juridică, de disciplină și imunități a precizat, prin Adresa din data de 24 septembrie 2018, că „inițiativa legislativă se încadrează în prevederile art. 92 alin. (9) pct. 1 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, cu modificări și completări, respectiv este lege ordinară, astfel cum este precizat în Avizul Consiliului Legislativ nr. 475 din 16 mai 2018”.

36. La data de 10 octombrie 2018, Camera Deputaților a adoptat, în procedură de urgență, propunerea legislativă și a depus-o, în data de 15 octombrie 2018, la secretarul general, pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii.

37. **Modificări legislative preconizate.** În prezent, cadrul normativ în vigoare care reglementează materia supusă revizuirii îl constituie Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 12 iulie 2012, care reglementează cu privire la regulile de prelucrare automată sau neautomată a datelor cu caracter personal, pentru realizarea activităților de prevenire, cercetare și reprimare a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor. La elaborarea acestui act normativ a fost avută în

vedere Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală.

38. Proiectul de lege ce face obiectul sesizării în prezentul dosar transpune Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 119/89 din 4 mai 2016.

39. Potrivit expunerii de motive, Legea privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmării penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, supusă controlului de constituționalitate, are următoarele obiective: „crearea noului cadru legal în materia protecției persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmării penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date; transpunerea prevederilor Directivei 2016/680; abrogarea Legii nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice”.

40. Schimbările legislative preconizate privesc: „definirea unor termeni care sunt utilizați în cuprinsul inițiativei legislative; introducerea unui nou principiu, al asigurării adecvate a prelucrării datelor cu caracter personal; impunerea obligației privind stabilirea unor termene exprese de stocare, ștergere și revizuire a necesității stocării datelor cu caracter personal și stabilirea unor proceduri specifice în acest sens; instituirea procedurilor necesare pentru stabilirea distincției între persoanele vizate, delimitând în acest sens categorii precum: suspecti, persoane condamnate, persoane vătămate și alte persoane; stabilirea unor condiții specifice de prelucrare în măsura în care datele cu caracter personal urmează să fie prelucrate în alte scopuri decât cele care se încadrează în domeniul de reglementare al Directivei — prevenirea, descoperirea, cercetarea, urmărirea penală și combaterea infracțiunilor, executarea pedepselor și protejarea împotriva amenințărilor la adresa siguranței publice; stabilirea unor condiții privind procesul decizional individual automatizat (adoptarea unor decizii care afectează persoana vizată doar pe baza rezultatelor unor prelucrări automatizate); astfel, o decizie întemeiată exclusiv pe prelucrarea automată, inclusiv crearea de profiluri, care produce un efect juridic negativ pentru persoana vizată sau care o afectează în mod semnificativ, este interzisă, cu excepția cazului în care este autorizată de legea care prevede garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate, cel puțin dreptul de a obține intervenția umană din partea operatorului; asigurarea protecției datelor începând

cu momentul conceperii și în mod implicit (*privacy by design* și *privacy by default*); reglementarea situației operatorilor asociați — situația în care responsabilitatea prelucrărilor nu revine unui singur operator, ci mai multor operatori care stabilesc împreună scopul/scopurile și mijloacele de prelucrare; ținerea evidenței activităților de prelucrare; evaluarea impactului asupra protecției datelor cu caracter personal; transferul datelor cu caracter personal către state terțe sau organizații internaționale; abrogarea Legii nr. 238/2009 privind Ministerul Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice”.

41. **Criticile de neconstituționalitate extrinsecă** vizează încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) cu referire la principiul securității raporturilor juridice. În motivarea acestora, autorii sesizării susțin, în esență, că legea criticată — lege cu caracter ordinar — încalcă prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, întrucât, prin conținutul său normativ, în concret prin dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16, modifică implicit art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, lege cu caracter organic.

42. Cu privire la această critică, Curtea observă că, în jurisprudența sa, a statuat că domeniul legilor organice este foarte clar delimitat prin textul art. 73 din Constituție, fiind de strictă interpretare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 53 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 9 noiembrie 1994), astfel încât legiuitorul va adopta legi organice numai în acele domenii. Totodată, Curtea, prin Decizia nr. 88 din 2 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 3 iunie 1998, Decizia nr. 548 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 2 iulie 2008, sau Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, a stabilit că „este posibil ca o lege organică să cuprindă, din motive de politică legislativă, și norme de natura legii ordinare, dar fără ca aceste norme să capete natură de lege organică, întrucât altfel s-ar extinde domeniile rezervate de Constituție legii organice. De aceea, printr-o lege ordinară se pot modifica dispoziții dintr-o lege organică, dacă acestea nu conțin norme de natura legii organice, întrucât se referă la aspecte care nu sunt în directă legătură cu domeniul de reglementare al legii organice. În consecință, criteriul material este cel definitoriu pentru a analiza apartenența sau nu a unei reglementări la categoria legilor ordinare sau organice” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015, paragraful 30, Decizia nr. 312 din 9 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 9 iulie 2018, paragraful 24, și Decizia nr. 537 din 18 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 6 august 2018, paragraful 39).

43. Referitor la obiectul de reglementare al legii supuse controlului de constituționalitate, Curtea reține că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții exprese și nu impune reglementarea regimului juridic privind prelucrarea datelor cu caracter personal prin norme de natura legii organice. Conținutul normativ al legii criticate vizează prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul realizării activităților de prevenire, descoperire, cercetare, urmărirea penală și combatere a infracțiunilor, de executare a pedepselor, măsurilor educative și

de siguranță, precum și de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice de către autoritățile competente și stabilește condițiile în care se realizează libera circulație a datelor cu caracter personal în scopul realizării activităților menționate anterior. Așadar, Curtea constată că legea examinată este o lege cu caracter ordinar, sub aspectul criteriului material, întrucât conține norme care nu se încadrează în ipotezele prevăzute expres de art. 73 alin. (3) din Constituție, normă de strictă interpretare și aplicare.

44. Totodată, Curtea reține că regimul prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și libera circulație a acestor date nu poate fi subsumat nici art. 73 alin. (3) lit. t) din Constituție, printre „celelalte domenii pentru care în Constituție se prevede adoptarea de legi organice”, care sunt stabilite expres la art. 31 alin. (5), art. 40 alin. (3), art. 55 alin. (2), art. 58 alin. (3), art. 79 alin. (2), art. 102 alin. (3), art. 105 alin. (2), art. 117 alin. (3), art. 118 alin. (2) și (3), art. 120 alin. (2), art. 126 alin. (4) și (5) și art. 142 alin. (5) din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.150 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 10 decembrie 2008).

45. Din examinarea parcursului legislativ de adoptare a legii criticate Curtea observă că propunerea legislativă a fost considerată ca aparținând categoriei legilor ordinare, ceea ce a atras competența Senatului ca primă Cameră sesizată, potrivit art. 92 alin. (7) pct. 1 din Regulamentul Senatului, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 25 ianuarie 2018, și pe cea a Camerei Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (9) pct. 1 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 28 iunie 2016. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 64 din legea criticată, „*La data intrării în vigoare a prezentei legi, Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 12 iulie 2012 se abrogă*”. Potrivit formulei de atestare a autenticității legii, Legea nr. 238/2009 „a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată”, ca lege ordinară. Așadar, actul normativ în vigoare, având ca obiect de reglementare prelucrarea datelor cu caracter personal pentru realizarea activităților de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice, a fost adoptat, în mod identic cu legea criticată, ca lege ordinară, aspect de natură a întări concluzia potrivit căreia domeniul de reglementare al legii criticate excedează ipotezelor reglementate expres în art. 73 alin. (3) din Legea fundamentală.

46. Curtea reamintește că, potrivit criticii formulate de autori, legea examinată, având caracter ordinar, încalcă prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, întrucât, prin conținutul său normativ, în concret prin dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16, modifică implicit art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, lege ce are caracter organic.

47. În acest sens, Curtea reține că, potrivit formulei de atestare a legalității adoptării sale, Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, „a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată”, așadar ca lege organică.

48. Analizând conținutul normativ al art. 145 din Codul de procedură penală, Curtea reține că acesta reglementează cu privire la dreptul persoanei supuse măsurii supravegherii tehnice de a fi informată, în scris, de către procuror, cu privire la măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa. Totodată, normele procesual penale reglementează dreptul persoanei supuse măsurii de supraveghere tehnică de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate, de a asculta convorbirile, comunicările sau conversațiile ori de a viziona imaginile rezultate din activitatea de supraveghere tehnică. Dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală stabilesc, de asemenea, și situațiile în care procurorul poate să amâne motivat efectuarea informării sau a prezentării suporturilor pe care sunt stocate activitățile de supraveghere tehnică ori a proceselor-verbale de redare, amânare, care se poate dispune cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei.

49. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, „*Prin lege organică se reglementează: [...] h) infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora;*”.

50. În aceste condiții, Curtea reține că, prin conținutul lor normativ, dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală nu reglementează cu privire la domeniile enumerate în norma constituțională precitată, astfel încât Curtea constată că, deși acestea sunt cuprinse într-o lege organică, ele au natura unei legi ordinare, plasarea lor într-o lege adoptată și votată ca lege organică neavând drept consecință apropierea caracterului de normă organică. Așa încât, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, însușirea anterior citată, că este posibil ca o lege organică să cuprindă, din motive de politică legislativă, și norme de natura legii ordinare, dar fără ca aceste norme să dobândească natură de lege organică, întrucât altfel s-ar extinde domeniile rezervate de Constituție legii organice.

51. Curtea constată așadar că, dacă legea supusă controlului de constituționalitate în prezenta cauză — lege ordinară — este susceptibilă de a modifica norme de natura legii ordinare cuprinse într-o lege organică, așa cum sunt dispozițiile art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, prin aceasta nu se aduce atingere vreunei prevederi din Legea fundamentală, în speță prevederilor art. 1 alin. (3) invocate de autorii sesizării.

52. **Criticile de neconstituționalitate intrinsecă** vizează art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din legea examinată, considerate că încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), cu referire la principiul securității raporturilor juridice, și ale art. 1 alin. (5), care consacră principiul constituțional al legalității, din perspectiva clarității și previzibilității soluției legislative adoptate. Se susține că dispozițiile menționate din legea supusă controlului de constituționalitate modifică implicit prevederile art. 145 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, normă

legislativă imperativă, aflată în vigoare, iar, atât timp cât soluția legislativă propusă prin legea supusă controlului de constituționalitate instituie proceduri și termene care sunt vădit contradictorii cu norma în vigoare, se creează impredictibilitate în aplicarea legii, fiind neclar dacă dreptul la informare al persoanei vizate de o prelucrare a datelor cu caracter personal ia naștere ulterior încheierii activității de prelucrare a datelor cu caracter personal, astfel cum dispune Codul de procedură penală, sau în timpul activității de prelucrare a datelor cu caracter personal.

53. Cât privește legislația în materia protecției datelor cu caracter personal, Curtea reține că aceasta reglementează reguli generale și speciale privind prelucrarea datelor cu caracter personal, protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, instituirea drepturilor ale persoanei vizate în această materie, obligații de confidențialitate pentru operatori, atribuții ale Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, precum și libera circulație a datelor cu caracter personal. Curtea observă că o atenție deosebită se acordă protecției persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, drept fundamental, potrivit art. 8 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 16 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Având în vedere acestea, Curtea constată că dispozițiile art. 12¹ alin. (1) din Legea nr. 506/2004, introduse prin Legea nr. 235/2015, referitoare la accesul la date al instanțelor de judecată sau al organelor de urmărire penală, chiar dacă se referă la date tehnice, iar nu la conținutul corespondenței, reprezintă o intervenție legislativă în sfera drepturilor fundamentale privind viața intimă, familială și privată, secretul corespondenței și libertatea de exprimare, consacrate de art. 26, art. 28 și, respectiv, de art. 30 din Constituție.

54. În aceeași măsură însă Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că dreptul la protecția datelor cu caracter personal nu este un drept absolut (în acest sens, Decizia nr. 440 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 4 septembrie 2014, Decizia nr. 589 din 21 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 30 ianuarie 2018). Acesta trebuie luat în considerare în raport cu funcția pe care o îndeplinește în societate și echilibrat cu alte drepturi fundamentale, în conformitate cu principiul proporționalității, potrivit punctului 4 din preambulul Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor). Cu alte cuvinte, în materia protecției datelor cu caracter personal se pot institui derogări de la exercițiul drepturilor persoanei vizate, în măsura în care restrângerea exercițiului acestor drepturi este, în mod justificat, necesară și proporțională.

55. Curtea observă că legea națională, în vigoare, referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal, Legea nr. 238/2009, în capitolul VI — „Drepturile persoanei vizate”, art. 24 alin. (1), prevede că „(1) Structurile/Unitățile M.A.I. asigură condițiile de exercitare a drepturilor conferite de lege persoanei vizate, cu respectarea Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările

ulterioare, și a prezentei legi.” Prin derogare de la dispozițiile precitate, alin. (2) al art. 24 din lege stabilește că „Prevederile referitoare la exercitarea drepturilor persoanei vizate, prevăzute de Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică pe perioada în care o asemenea măsură este necesară pentru evitarea prejudicierii activităților specifice de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice, ca urmare a cunoașterii de persoana vizată a faptului că datele sale cu caracter personal sunt prelucrate, sau este necesară pentru protejarea persoanei vizate ori a drepturilor și libertăților altor persoane, în cazul în care există date și informații că aceste drepturi și libertăți sunt puse în pericol.[...]”. Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001, la care fac trimitere dispozițiile anterior citate, având ca domeniu de aplicare, potrivit art. 2 alin. (5), și prelucrările, și transferul de date cu caracter personal, efectuate în cadrul activităților de prevenire, cercetare și reprimare a infracțiunilor și de menținere a ordinii publice, precum și al altor activități desfășurate în domeniul dreptului penal, a fost însă abrogată prin art. V din Legea nr. 129/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 102/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, precum și pentru abrogarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 19 iunie 2018, potrivit căruia: „(1) La data de 25 mai 2018 se abrogă Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare. (2) Toate trimiterile la Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, din actele normative se interpretează ca trimiteri la Regulamentul general privind protecția datelor și la legislația de punere în aplicare a acestuia.” Art. 12 și art. 13 din Legea nr. 677/2001 reglementau atât dreptul la informare al persoanei vizate, cât și dreptul de acces al acesteia la datele prelucrate. Potrivit art. 12 alin. (2) din legea precitată, în cazul în care datele nu erau obținute direct de la persoana vizată, operatorul era obligat ca, în momentul colectării datelor sau, dacă se intenționa dezvăluirea acestora către terți, cel mai târziu până în momentul primei dezvăluiri, să furnizeze persoanei vizate cel puțin informațiile enumerate la lit. a)–d), cu excepția cazului în care persoana vizată posedă deja informațiile respective. De asemenea, potrivit art. 13 alin. (1) din aceeași lege, orice persoană vizată avea dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit pentru o solicitare pe an, confirmarea faptului că datele care o privesc au fost sau nu prelucrate de acesta. Operatorul era obligat, în situația în care prelucra date cu caracter personal care priveau solicitantul, să comunice acestuia, împreună cu confirmarea, cel puțin informațiile enumerate la lit. a)–e), în termen de 15 zile de la data primirii cererii. În același timp însă art. 16 alin. (1)—(3) din Legea nr. 677/2001 reglementa cazurile de excepție de la art. 12 și art. 13 din lege, stabilind că „Prevederile art. 12, 13, ale art. 14 alin. (3)

și ale art. 15 nu se aplică în cazul activităților prevăzute la art. 2 alin. (5), dacă prin aplicarea acestora este prejudiciată eficiența acțiunii sau obiectivul urmărit în îndeplinirea atribuțiilor legale ale autorității publice. (2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile strict pentru perioada necesară atingerii obiectivului urmărit prin desfășurarea activităților menționate la art. 2 alin. (5). (3) După încetarea situației care justifică aplicarea alin. (1) și (2) operatorii care desfășoară activitățile prevăzute la art. 2 alin. (5) vor lua măsurile necesare pentru a asigura respectarea drepturilor persoanelor vizate.”

56. Totodată, Curtea reține că Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 119/1 din 4.05.2016, prevede la punctul 60 din preambul că, potrivit principiilor prelucrării echitabile și transparente, „persoana vizată este informată cu privire la existența unei operațiuni de prelucrare și la scopurile acesteia. Operatorul ar trebui să furnizeze persoanei vizate orice informații suplimentare necesare pentru a asigura o prelucrare echitabilă și transparentă, ținând seama de circumstanțele specifice și de contextul în care sunt prelucrate datele cu caracter personal [...]” Punctul 61 din preambul stabilește, de asemenea, că „Informațiile în legătură cu prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la persoana vizată ar trebui furnizate acesteia la momentul colectării de la persoana vizată sau, în cazul în care datele cu caracter personal sunt obținute din altă sursă, într-o perioadă rezonabilă, în funcție de circumstanțele cazului. În cazul în care datele cu caracter personal pot fi divulgate în mod legitim unui alt destinatar, persoana vizată ar trebui informată atunci când datele cu caracter personal sunt divulgate pentru prima dată destinatarului. În cazul în care operatorul intenționează să prelucreze datele cu caracter personal într-un alt scop decât cel pentru care acestea au fost colectate, operatorul ar trebui să furnizeze persoanei vizate, înainte de această prelucrare ulterioară, informații privind scopul secundar respectiv și alte informații necesare. În cazul în care originea datelor cu caracter personal nu a putut fi comunicată persoanei vizate din cauză că au fost utilizate surse diverse, informațiile generale ar trebui furnizate.” Totodată, potrivit punctului 63 din preambul, „O persoană vizată ar trebui să aibă drept de acces la datele cu caracter personal colectate care o privesc și ar trebui să își exercite acest drept cu ușurință și la intervale de timp rezonabile, pentru a fi informată cu privire la prelucrare și pentru a verifica legalitatea acesteia [...]”

57. În cadrul capitolului III din Regulament, având denumirea „Drepturile persoanei vizate”, art. 12 din secțiunea 1 — „Transparență și modalități” reglementează cu privire la transparența informațiilor, a comunicărilor și a modalităților de exercitare a drepturilor persoanei vizate, stabilind în alin. (1) că „Operatorul ia măsuri adecvate pentru a furniza persoanei vizate orice informații menționate la articolele 13 și 14 și orice comunicări în temeiul articolelor 15—22 și 34 referitoare la prelucrare, într-o formă concisă, transparentă, inteligibilă și ușor accesibilă, utilizând un limbaj clar și simplu, în special pentru orice informații adresate în mod specific unui copil. Informațiile

se furnizează în scris sau prin alte mijloace, inclusiv, atunci când este oportun, în format electronic. La solicitarea persoanei vizate, informațiile pot fi furnizate verbal, cu condiția ca identitatea persoanei vizate să fie dovedită prin alte mijloace”, iar, în alin. (3), că „Operatorul furnizează persoanei vizate informații privind acțiunile întreprinse în urma unei cereri în temeiul articolelor 15—22, fără întârzieri nejustificate și în orice caz în cel mult o lună de la primirea cererii. Această perioadă poate fi prelungită cu două luni atunci când este necesar, ținându-se seama de complexitatea și numărul cererilor. Operatorul informează persoana vizată cu privire la orice astfel de prelungire, în termen de o lună de la primirea cererii, prezentând și motivele întârzierii. În cazul în care persoana vizată introduce o cerere în format electronic, informațiile sunt furnizate în format electronic acolo unde este posibil, cu excepția cazului în care persoana vizată solicită un alt format.” În continuare, secțiunea a 2-a „Informare și acces la date cu caracter personal” reglementează, în art. 13, cu privire la informațiile care se furnizează în cazul în care datele cu caracter personal sunt colectate de la persoana vizată, în art. 14, cu privire la informațiile care se furnizează în cazul în care datele cu caracter personal nu au fost obținute de la persoana vizată, iar, în art. 15, cu privire la dreptul de acces al persoanei vizate. Informațiile furnizate în temeiul art. 14 alin. (1) și alin. (2) din Regulament sunt comunicate de operator, potrivit alin. (3) al art. 14, (a) într-un termen rezonabil după obținerea datelor cu caracter personal, dar nu mai mare de o lună, ținându-se seama de circumstanțele specifice în care sunt prelucrate datele cu caracter personal; (b) dacă datele cu caracter personal urmează să fie utilizate pentru comunicarea cu persoana vizată, cel târziu în momentul primei comunicări către persoana vizată respectivă; sau (c) dacă se intenționează divulgarea datelor cu caracter personal către un alt destinatar, cel mai târziu la data la care acestea sunt divulgate pentru prima oară. De asemenea, potrivit alin. (4) al art. 14, „În cazul în care operatorul intenționează să prelucreze ulterior datele cu caracter personal într-un alt scop decât cel pentru care acestea au fost obținute, operatorul furnizează persoanei vizate, înainte de această prelucrare ulterioară, informații privind scopul secundar respectiv și orice informații suplimentare relevante, în conformitate cu alineatul (2).”

58. Totodată însă Curtea constată că art. 14 alin. (5) din Regulament instituie și cazurile în care se poate deroga de la furnizarea de informații, astfel: „Alineatele (1)—(4) nu se aplică dacă și în măsura în care: (a) persoana vizată deține deja informațiile; (b) furnizarea acestor informații se dovedește a fi imposibilă sau ar implica eforturi disproporționate, în special în cazul prelucrării în scopuri de arhivare în interes public, în scopuri de cercetare științifică sau istorică ori în scopuri statistice, sub rezerva condițiilor și a garanțiilor prevăzute la articolul 89 alineatul (1), sau în măsura în care obligația menționată la alineatul (1) din prezentul articol este susceptibilă să facă imposibilă sau să afecteze în mod grav realizarea obiectivelor prelucrării respective. În astfel de cazuri, operatorul ia măsuri adecvate pentru a proteja drepturile, libertățile și interesele legitime ale persoanei vizate, inclusiv punerea informațiilor la dispoziția publicului; (c) obținerea sau divulgarea datelor este prevăzută în mod expres de dreptul Uniunii sau de dreptul intern sub incidența căruia intră operatorul și care prevede măsuri adecvate pentru a proteja interesele legitime ale

persoanei vizate; sau (d) în cazul în care datele cu caracter personal trebuie să rămână confidențiale în temeiul unei obligații statutare de secret profesional reglementate de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, inclusiv al unei obligații legale de a păstra secretul.” De asemenea, art. 15 din Regulament reglementează dreptul de acces al persoanei vizate, stabilind în alin. (1) că persoana vizată are dreptul de a obține din partea operatorului o confirmare că se prelucrează sau nu date cu caracter personal care o privesc și, în caz afirmativ, acces la datele respective și la informațiile enumerate la lit. a)–h) ale alineatului menționat.

59. În aceste condiții, Curtea constată că legislația în vigoare cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal asigură protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea acestor date, prin instituirea dreptului la informare și a dreptului de acces ale persoanelor vizate, și, în același timp, reglementează condițiile în care exercițiul acestor drepturi poate fi restrâns.

60. În continuare, cât privește dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, Curtea reține că acestea reglementează atât cu privire la dreptul persoanei supuse măsurii supravegherii tehnice de a fi informată, în scris, de către procuror, cu privire la măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa, după încetarea măsurii de supraveghere tehnică, în cel mult 10 zile, cât și cu privire la dreptul persoanei supuse măsurii de supraveghere tehnică de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate, de a asculta convorbirile, comunicările sau conversațiile ori de a viziona imaginile rezultate din activitatea de supraveghere tehnică, termenul de formulare a cererii fiind de 20 de zile de la data comunicării informării scrise. Art. 145 din Codul de procedură penală reglementează, în același timp, situațiile în care procurorul poate să amâne motivat efectuarea informării sau a prezentării suporturilor pe care sunt stocate activitățile de supraveghere tehnică ori a proceselor-verbale de redare, amânare care se poate dispune cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei, dacă informarea ori accesul persoanei supuse măsurii de supraveghere tehnică ar conduce la: perturbarea sau periclitarea bunei desfășurări a urmăririi penale în cauză; punerea în pericol a siguranței victimei, a martorilor sau a membrilor familiilor acestora; dificultăți în supravegherea tehnică asupra altor persoane implicate în cauză. Curtea constată că normele procesual penale precitate constituie ultima etapă procedurală în cadrul dispunerii măsurilor de supraveghere tehnică pe parcursul procesului penal în care, ca urmare a informării persoanei supravegheate, caracterul secret al hotărârii judecătorești și al datelor obținute prin această procedură este înlăturat în ceea ce privește subiecții vizați. Acest caracter însă poate fi menținut și față de aceștia din urmă, potrivit art. 145 alin. (4) din Codul de procedură penală, cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei.

61. În aceste condiții, față de toate cele reținute în precedent, Curtea constată că legislația în vigoare în materia prelucrării datelor cu caracter personal, respectiv Legea nr. 238/2009 și Regulamentul general privind protecția datelor, cuprinde norme generale privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală constituind norme speciale,

derogatorii, al căror temei însă se regăsește în norma generală aplicabilă. Prin urmare, Curtea constată că între dispozițiile de lege lata în materia prelucrării datelor cu caracter personal și prevederile art. 145 din Codul de procedură penală nu există paralelism de reglementare, procedura reglementată prin normele procesual penale precitate derogând de la cadrul normativ general în materie, în acord cu dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 238/2009 și ale art. 14 alin. (5) lit. b) din Regulamentul general privind protecția datelor, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*.

62. În continuare, în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă referitoare la dispozițiile art. 12 alin. (1)–(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)–(5) și art. 16 din legea examinată, Curtea reamintește că Legea privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date transpune Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului.

63. Potrivit expunerii de motive ce însoțește propunerea legislativă, se are în vedere crearea unui nou cadru legal în materia protecției persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date.

64. Totodată, potrivit celor înscrise în preambulul Directivei (UE) 2016/680, „Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului stabilește normele generale pentru protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și garantarea liberei circulații a acestor date în cadrul Uniunii” (punctul 9), iar „Prezenta directivă nu aduce atingere principiului accesului publicului la documente oficiale. În temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, datele cu caracter personal din documentele oficiale deținute de o autoritate publică sau de un organism public sau privat pentru îndeplinirea unei atribuții de interes public pot fi divulgate de autoritatea sau organismul respectiv în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern sub incidența căruia intră autoritatea sau organismul, pentru a stabili un echilibru între accesul public la documente oficiale și dreptul la protecția datelor cu caracter personal” (punctul 16). De asemenea, „În Declarația nr. 21 cu privire la protecția datelor cu caracter personal în domeniul cooperării judiciare în materie penală și al cooperării polițienești, anexată la actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, conferința a recunoscut că s-ar putea dovedi necesare norme specifice privind protecția datelor cu caracter personal și libera circulație a datelor cu caracter personal în domeniul cooperării judiciare în materie penală și al cooperării polițienești în temeiul articolului 16 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, având în vedere natura specifică a acestor domenii.” (punctul 10),

așa încât „domeniile menționate ar trebui să fie reglementate printr-o directivă care să stabilească norme specifice privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora, cu respectarea naturii speciale a activităților în cauză [...]” (punctul 11). În același mod, s-a statuat că „Orice prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie să fie legală, echitabilă și transparentă față de persoanele fizice în cauză, iar prelucrarea trebuie să fie făcută numai pentru scopuri specifice prevăzute de lege. Acest lucru nu împiedică, în sine, autoritățile de aplicare a legii să desfășoare activități precum investigațiile sub acoperire sau supravegherea video. Aceste activități pot fi întreprinse în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării sancțiunilor penale, inclusiv al protecției împotriva fraudei și al prevenirii amenințărilor la adresa securității publice, în măsura în care sunt prevăzute de lege și constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, ținându-se seama în mod corespunzător de interesele legitime ale respectivei persoane fizice. Principiul prelucrării echitabile a datelor din domeniul protecției datelor cu caracter personal este o noțiune distinctă de dreptul la un proces echitabil, astfel cum este definit la articolul 47 din Cartă și la articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO). Persoanele fizice ar trebui să fie informate cu privire la riscurile, normele, garanțiile și drepturile în materie de prelucrare a datelor acestora cu caracter personal și cu privire la modul în care să își exercite drepturile respective. În special, scopurile specifice în care datele cu caracter personal sunt prelucrate ar trebui să fie explicite și legitime și să fie determinate la momentul colectării datelor [...]” (punctul 26).

65. Curtea observă, în continuare, că, în capitolul III din Directiva (UE) 2016/680, având denumirea „Drepturile persoanei vizate”, art. 12 reglementează cu privire la comunicarea și modalitățile de exercitare a drepturilor persoanei vizate, art. 13, cu privire la informațiile ce se pun la dispoziția persoanei vizate sau se comunică acesteia, inclusiv cu privire la posibilitatea statelor membre de a adopta măsuri legislative de amânare, restricționare sau omitere a furnizării de informații persoanei vizate, art. 14 reglementează dreptul de acces al persoanei vizate la datele cu caracter personal prelucrate, iar art. 15 dispune cu privire la condițiile în care statele membre pot adopta măsuri legislative care limitează, integral sau parțial, dreptul de acces al persoanei vizate la datele cu caracter personal prelucrate. Așadar, Curtea reține că dispozițiile precitate din Directiva (UE) 2016/680 reglementează dreptul la informare și dreptul de acces ale persoanei vizate în contextul prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, stabilind, de asemenea, și condițiile în care exercițiul acestor drepturi poate fi restrâns, respectiv „în măsura în care și atât timp cât o astfel de măsură constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, ținând seama de drepturile fundamentale și de interesele legitime ale persoanei fizice, pentru: (a) evitarea obstrucționării cercetărilor, anchetelor

sau procedurilor oficiale sau juridice; (b) a nu prejudicia prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor; (c) protejarea securității publice; (d) protejarea securității naționale; (e) protejarea drepturilor și libertăților celorlalți.” Totodată, Curtea observă dispozițiile art. 18 din Directiva (UE) 2016/680, având denumirea marginală „Drepturile persoanei vizate în cadrul investigațiilor și procedurilor penale”, potrivit căreia „Statele membre garantează că drepturile menționate la articolele 13, 14 și 16 se exercită în conformitate cu dreptul intern în cazul în care datele cu caracter personal sunt conținute într-o hotărâre judecătorească sau într-un cazier sau dosar prelucrat pe parcursul investigațiilor și procedurilor penale”.

66. În continuare, Curtea reține că Legea privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmării penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date transpune, în art. 12, normele europene din același articol al Directivei (UE) 2016/680 referitoare la obligația operatorilor de a institui măsurile organizatorice, tehnice și de procedură pentru a furniza persoanei vizate informațiile necesare potrivit prevederilor art. 13 și art. 16—21 din lege și pentru a asigura transmiterea unui răspuns în legătură cu prelucrările desfășurate în condițiile prevăzute la art. 11 sau în legătură cu notificarea persoanelor vizate în cazul apariției unui incident de securitate, în condițiile prevederilor art. 39 din lege, precum și pentru a facilita exercitarea drepturilor persoanei vizate în temeiul prevederilor art. 11 și art. 16—21 din lege. De asemenea, Curtea observă că dispozițiile art. 13 din Directiva (UE) 2016/680 sunt transpuse în art. 13, 14 și 15 din legea examinată. Art. 13 din lege reglementează, așadar, obligația operatorilor de a institui măsuri organizatorice, tehnice și de procedură în scopul punerii la dispoziția persoanelor interesate a informațiilor enumerate la lit. a)—e), respectiv identitatea și datele de contact ale operatorului; datele de contact ale responsabilului cu protecția datelor, după caz; scopurile în care sunt prelucrate datele cu caracter personal; dreptul de a depune o plângere la autoritatea de supraveghere și datele de contact ale acesteia; dreptul de a solicita operatorului acces la datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată ori rectificarea sau ștergerea acestor date sau restricționarea prelucrării lor. În același timp, art. 14 din lege reglementează dreptul la informare al persoanei vizate, stabilind că, la cerere, atunci când legea nu prevede altfel, operatorul comunică persoanei vizate informațiile menționate la art. 13, precum și informațiile suplimentare enumerate la lit. a)—d), respectiv temeiul juridic al prelucrării; perioada pentru care sunt stocate datele cu caracter personal sau, în cazul în care nu este posibil, criteriile utilizate pentru a stabili perioada respectivă; dacă este cazul, categoriile de destinatari ai datelor cu caracter personal, inclusiv din state terțe sau organizații internaționale; orice alte informații suplimentare, în funcție de specificul activităților de prelucrare, în special atunci când datele cu caracter personal sunt colectate fără știrea persoanei vizate.

67. Furnizarea de informații persoanei vizate în condițiile art. 14 din lege poate fi amânată, restricționată sau omisă, potrivit art. 15 din lege, numai dacă, ținând seama de drepturile fundamentale și interesele legitime ale persoanei vizate, o astfel

de măsură este necesară și proporțională într-o societate democratică pentru: a) evitarea obstrucționării bunei desfășurări a procesului penal; b) evitarea prejudicierii, prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau a executării pedepselor; c) protejarea ordinii și siguranței publice; d) protejarea securității naționale; e) protejarea drepturilor și libertăților celorlalți. Măsura amânării furnizării de informații se dispune pe o perioadă ce nu poate depăși un an, în situația în care incidența condițiilor care fac imposibilă comunicarea este limitată în timp și poate fi prelungită în interiorul termenului de un an, iar, la împlinirea termenului pentru care măsura amânării furnizării de informații a fost dispusă, operatorul transmite informațiile prevăzute de lege. Persoana vizată este informată în scris, în cel mult 60 de zile calendaristice de la înregistrarea solicitării, cu privire la măsura amânării furnizării de informații și motivul dispunerii acesteia, cu privire la termenul pentru care a fost dispusă această măsură, precum și cu privire la faptul că se poate adresa autorității de supraveghere cu plângere împotriva deciziei operatorului sau poate ataca în instanță decizia operatorului. Măsura restricționării furnizării de informații se dispune în situația în care incidența condițiilor care fac imposibilă comunicarea nu este limitată în timp. În situația restricționării furnizării de informații, operatorul transmite persoanei vizate un răspuns. Măsura omisiunii furnizării de informații se dispune în situația în care chiar și simpla informare a persoanei vizate cu privire la una sau mai multe operațiuni de prelucrare este de natură să afecteze una dintre activitățile prevăzute la alin. (1) lit. a)—d), iar omisiunea furnizării de informații poate să fie parțială sau totală. În situația omisiunii parțiale, persoana vizată este informată, în termen de cel mult 60 de zile calendaristice de la înregistrarea solicitării, cu privire la categoriile de prelucrări care nu sunt de natură a afecta activitățile prevăzute la alin. (1). În situația omisiunii totale, operatorul transmite persoanei vizate un răspuns. Operatorul este obligat să țină evidența situațiilor în care a fost dispusă măsura omiterii furnizării de informații și să documenteze adoptarea acestei măsuri, iar, în luna ianuarie a fiecărui an, operatorul are obligația de a informa autoritatea de supraveghere cu privire la situația statistică a măsurilor de omisiune a furnizării de informații adoptate în anul precedent, defalcate pentru fiecare dintre activitățile prevăzute la alin. (1) lit. a)—d).

68. În aceste condiții, Curtea reține că dreptul la informare al persoanei vizate își are temei în dispozițiile art. 14 din legea examinată, în același timp fiind reglementate și situațiile în care furnizarea de informații persoanei vizate poate fi amânată, restricționată sau omisă pentru motivele enumerate la lit. a)—e) ale art. 15 alin. (1) din lege, printre care și acela de a evita prejudicierea prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau a executării pedepselor.

69. În continuare, art. 16 din lege — în cuprinsul căruia sunt transpuse normele art. 14 din Directivă — prevede că persoana vizată are dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit, confirmarea faptului că datele cu caracter personal care o privesc sunt sau nu sunt prelucrate de acesta. Operatorul este obligat, în situația în care prelucreză date cu caracter personal care privesc persoana vizată, să comunice acesteia, în termen de cel mult 60 de zile calendaristice de la înregistrarea solicitării, pe lângă confirmare, inclusiv datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării, precum și următoarele informații: a) scopurile și temeiul juridic al prelucrării; b) categoriile de date cu caracter personal vizate; c) destinatarii sau categoriile de destinatari cărora le-au fost divulgate datele cu caracter personal, în special destinatarii din state terțe sau organizații internaționale; d) acolo unde este posibil, perioada pentru care se preconizează că vor fi stocate datele cu caracter personal sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, criteriile utilizate pentru a stabili această perioadă; e) dreptul de a solicita de la

operator rectificarea sau ștergerea datelor cu caracter personal sau restricționarea prelucrării datelor cu caracter personal referitoare la persoana vizată; f) dreptul de a depune o plângere la autoritatea de supraveghere și datele de contact ale acesteia; g) comunicarea datelor cu caracter personal care sunt în curs de prelucrare și a oricărei informații disponibile cu privire la originea datelor cu caracter personal.

70. Limitarea dreptului de acces la datele cu caracter personal prelucrate, care poate fi totală („integrală”, potrivit Directivei) sau parțială, își are temei în art. 17 din legea examinată, articol ale cărui dispoziții transpun normele cuprinse în art. 15 din Directiva (UE) 2016/680. Astfel, în acord cu art. 17 din lege, dispozițiile art. 16 nu se aplică dacă, ținând seama de drepturile fundamentale și interesele legitime ale persoanei fizice, o astfel de măsură este necesară și proporțională într-o societate democratică pentru: a) evitarea obstrucționării bunei desfășurări a procesului penal; b) evitarea prejudicierii prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau a executării pedepselor; c) protejarea ordinii și siguranței publice; d) protejarea securității naționale; e) protejarea drepturilor și a libertăților celorlalți. Măsura limitării dreptului de acces poate să fie totală sau parțială și se dispune cu privire la una sau mai multe operațiuni de prelucrare în situația cărora dezvoltarea este de natură să afecteze una dintre activitățile enumerate anterior. În situația prevăzută la alin. (2), persoana vizată poate fi informată cu privire la categoriile de prelucrări care nu sunt de natură a afecta activitățile prevăzute la alin. (1), motivul adoptării acestei măsuri, precum și cu privire la posibilitatea de a depune o plângere la autoritatea de supraveghere sau de a se adresa instanței, iar, prin excepție de la dispozițiile menționate, motivul adoptării măsurii de limitare a dreptului de acces nu se comunică în situația în care dezvoltarea acestuia este de natură să afecteze una dintre activitățile prevăzute la alin. (1) lit. a)—d). De asemenea se instituie obligația operatorului de a ține evidența cazurilor în care a fost dispusă măsura de limitare a dreptului de acces și de a documenta adoptarea acestei măsuri, operatorul având totodată obligația să informeze autoritatea de supraveghere cu privire la situația statistică a cazurilor în care a fost adoptată măsura de limitare a dreptului de acces în anul precedent, defalcate pentru fiecare dintre activitățile prevăzute la alin. (1), în luna ianuarie a fiecărui an.

71. Așadar, Curtea reține că, potrivit legii examinate, în mod similar dreptului la informare, și exercițiul dreptului de acces la datele cu caracter personal prelucrate poate fi restrâns, situațiile în care restrângerea, totală sau parțială, poate avea loc fiind enumerate la lit. a)—e) ale art. 17 alin. (1) din lege, printre acestea aflându-se și evitarea prejudicierii prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau a executării pedepselor.

72. În aceste condiții, având în vedere toate cele reținute anterior, Curtea constată că noul cadru legislativ național în materia protecției persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date, ce transpune norme de drept european având ca nucleu asigurarea securității adecvate prelucrării datelor cu caracter personal și care mențin în continuare transparența, ca principiu în materia prelucrării datelor cu caracter personal, cuprinde norme generale privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date. În schimb, astfel cum s-a arătat în precedent, dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală constituie norma specială, derogatorie, aplicabilă în procesul penal în cazul în care datele

cu caracter personal sunt prelucrate în cadrul dispunerii măsurilor de supraveghere tehnică.

73. În susținerea celor constatate în paragraful anterior, Curtea reține cele statuate în preambulul Directivei (UE) 2016/680, respectiv faptul că „Prezenta directivă nu împiedică statele membre să precizeze operațiunile și procedurile de prelucrare în normele naționale privind procedurile penale în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instanțe și alte autorități judiciare, în special în ceea ce privește datele cu caracter personal conținute într-o hotărâre judecătorească sau în înregistrările legate de proceduri penale” (punctul 20), iar „În cazul în care datele cu caracter personal sunt prelucrate în cadrul unei anchete penale și al unor acțiuni în instanță în materie penală, statele membre ar trebui să poată garanta exercitarea drepturilor la informare, acces și de rectificare sau ștergere a datelor cu caracter personal și de restricționare a prelucrării în conformitate cu normele naționale privind procedurile judiciare” (punctul 49). Mai mult, astfel cum Curtea a observat în paragraful 71 al prezentei decizii, legiuitorul european a statuat în art. 18 din Directiva (UE) 2016/680 că statele membre garantează că drepturile persoanei vizate, menționate la articolele 13, 14 și 16 din Directivă [s.n. dreptul la informare, dreptul de acces și dreptul la rectificarea sau la ștergerea datelor cu caracter personal și la restricționarea prelucrării], se exercită în conformitate cu dreptul intern, în cazul în care datele cu caracter personal sunt conținute într-o hotărâre judecătorească sau într-un cazier sau dosar prelucrat pe parcursul investigațiilor și al procedurilor penale. Așadar, legiuitorul unional prevede expres faptul că dreptul național privind procedurile judiciare se aplică cu prioritate atunci când datele cu caracter personal sunt prelucrate în cadrul unei anchete/proceduri penale.

74. Prin urmare, Curtea constată că între dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din legea examinată și prevederile art. 145 din Codul de procedură penală nu există paralelism de reglementare. Totodată, prevederile precitate din legea criticată nu modifică dispozițiile procesual penale în vigoare, procedura reglementată prin normele art. 145 din Codul de procedură penală derogând de la norma generală, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*. În aceste condiții, Curtea constată că, în cauza de față, dispozițiile examinate, care reglementează atât dreptul la informare și dreptul de acces ale persoanei vizate la datele cu caracter personal, cât și situațiile în care exercițiul acestor drepturi poate fi restrâns, sunt clare și previzibile, în acord cu jurisprudența instanței de control constituțional și a instanței de la Strasbourg.

75. În acest sens, Curtea reține că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative și, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se claritatea, precizia și previzibilitatea. Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

76. În ceea ce privește aspectele referitoare la criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text

de lege trebuie să le îndeplinească, Curtea Constituțională a constatat, în jurisprudența sa, că autoritatea legiuitoare are obligația de a edicta norme care să respecte aceste trăsături. În acest sens, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”, iar, potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a constatat că, prin reglementarea acestora, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

77. Cât privește transpunerea Directivei (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016, Curtea reține că trebuie avute în vedere dispozițiile art. 288 paragraful 3 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit cărora „Directiva este obligatorie pentru fiecare stat membru destinat cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele”. Cu alte cuvinte, având în vedere definiția cuprinsă în art. 288 paragraful 3 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea reține că directiva — izvor de drept al Uniunii Europene — are caracter obligatoriu pentru statul membru destinat în privința „rezultatului care trebuie atins” (obiectivul urmărit de directivă), în același timp autoritățile naționale dispunând de o marjă de apreciere în privința alegerii „forme și mijloacelor”. În acest sens, statul membru nu este ținut să adopte o anumită tehnică legislativă, el poate recurge la „copierea” dispozițiilor legislative, la completarea lor, la încorporarea dispozițiilor directivei într-un cadru legislativ preexistent, la transpunerea parțială sau prin mai multe instrumente normative.

78. Având în vedere aceste considerații de principiu, Curtea constată că dispozițiile examinate respectă normele de tehnică legislativă precitate și, totodată, constituie transpunerea, prin „copiere”, a dispozițiilor similare din cuprinsul Directivei (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016, în condițiile în care, potrivit art. 63 alin. (1) teza întâi, „Statele membre adoptă și publică, până la 6 mai 2018, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive”. Astfel Curtea nu poate reține apariția unor situații de incoerență și instabilitate la nivelul legislației privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

79. Referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice, Curtea reține că, prin Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, a statuat că, deși nu este în mod expres consacrat de Constituția României, acest principiu se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de

drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Referitor la același principiu, instanța de la Strasbourg a reținut că „unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice” (Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Androne împotriva României*, paragraful 44; Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99). Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile, pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva*

României, paragraful 92; Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, paragraful 33).

80. În concluzie, din perspectiva aspectelor de claritate și previzibilitate a dispozițiilor examinate, în raport cu drepturile la informare și acces la datele cu caracter personal ale persoanei vizate, respectiv ale persoanelor față de care s-a dispus o măsură de supraveghere tehnică în procedura juridictională desfășurată potrivit normelor procesual penale naționale în vigoare, Curtea constată că dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din legea examinată sunt conforme dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la principiul securității raporturilor juridice și ale art. 1 alin. (5) relative la principiul supremației Constituției și a obligativității respectării legilor, sub aspectul previzibilității și clarității normei.

81. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că Legea privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, în ansamblul său, precum și, în special, dispozițiile art. 12 alin. (1)—(5), art. 13, art. 14, art. 15 alin. (1)—(5) și art. 16 din aceasta sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

